

om hvilken Grundloven ganske tier, og det er derfor fornuftigvis ikke i Grundlovens Ord, at man kan finde Bestemmelser eller Regler om dette Forhold. Reglen, mener jeg, maa nødvendigvis søges i det, som er den ekstraordinære Himmel for Finantshusholdningen, altsaa i nærværende Tilfælde i den midlertidige Finantslov eller Bevillingslov, saaledes som den foreligger. Det er i dens Indhold først og dernæst i hele dens Karakter, at der kan være Spørgsmaal om at finde den Norm, som man skulde følge ved en Afgørelse ud fra det retslige Synspunkt. Men af dens Indhold synes det mig klart, at der ikke kan være Tale om at udlede en Forpligtelse for Regjeringen til at fremlægge Finantslovsforslaget for 1881—82 igjen. En saadan Forpligtelse kan findes, naar det midlertidige Grundlag er begrændset; men naar det midlertidige Grundlag for Finantshusholdningen ikke er begrændset i Tid, kan man ialtsald ikke sige, at der er sagt Noget udtrykkeligt om, at det skal fremlægges paany. Spørgsmaalet er altsaa kun: Kan det udledes som en Forudsætning af disse Ord „foreløbig“, „midlertidig“, eller hvad man nu vil kalde det, „indtil Finantsloven er givet“, ere disse Ord meningsløse, naar de ikke indeholde en Forpligtelse for Regjeringen til at fremlægge Finantsloven igjen? Det forekommer mig klart, at det vilde være at udlede altfor Meget af disse Ord. Disse Ord have fuldstændig Berettigelse, naar det blot er Regjeringens Ret at forelægge Forslaget igjen, naar der intetsteds staar, at der skal ledes Finantsaaret ud paa dette midlertidige Grundlag, og deri er jeg enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, at der staar ikke i denne Lov, at der ikke maa fremlægges noget Finantslovsforslag, men der staar heller ikke, at der skal fremlægges et Finantslovsforslag. Det er nok, at der er en Ret, og det er tilstrækkeligt til at forklare disse Udtryk, at dengang denne Lov udfom, var der Forhandlinger om Finantsloven. Jeg mener altsaa, at man heller ikke ad nogen sproglig Fortolknings Vej kan komme til ud af Lovens Udtryk, som de lyde, at paalægge Regjeringen den Pligt eller udlede den Forpligtelse for Regjeringen, at fremlægge Finantslovsforslaget igjen. Det er heller ikke nærmest dette, som den ærede Folketingsmand har paaberaabt sig. Det, han nærmest har paaberaabt sig, er hele dette ekstraordinære Grundlag for Statshusholdning, dets hele Karakter, set i Belysning af Grundlovens Aand. Der kommer jo saa forskellige Betragtninger frem. Den første er den, at man ganske vist kan sige, at det ligger i Grundlovens Aand, allerede fordi den kun taler om normale Finantslove, at dette er det Principale, og at det, man er kommen til, det Subsidiære, som noget Extraordinært kun fremtræder som en Nødhjælp. Det er rigtigt, derom kan der ikke være nogen Tvivl, det er Grundlovens Aand og Mening. Sagen

er jo: Hvad ligger der i dette, at det er en Nødhjælp? Deri kan vel dog umulig ligge det, at man skal blive ved under alle Omstændigheder; at man f. Ex. samme Dag, som et Finantslovsforslag er blevet forkastet, skal forelægge et igjen, for saaledes i en uafbrudt Rækkefølge at fremskalde nye Forhandlinger om Sagen. Saa strengt opfatter vel Ingen Begrebet om Nødhjælp. At det er en Nødhjælp, kan da vel ikke betyde mere end dette, at saalænge der er rimeligt Haab, saalænge der er sandsynlig Rimelighed for, at der kan komme Noget ud af en Finantslovsforhandling, bør Finantslovsforslaget fremlægges paany i Kraft af, at den midlertidige Bevillingslov er en Nødhjælp. Det vil altsaa sige, at her bliver nødvendigvis Tale om et Skjøn, et Skjøn, om hvilket Regjeringen maa kunne sige, at saalænge der er et rimeligt Haab, saalænge der er nogen- somhelst Mulighed, som den kan tillægge Betydning, saalænge fremlægges den Forslaget igjen. Men under uforandrede Omstændigheder at fremlægge det Samme, som nys ikke kunde føre til noget Resultat, er langt udover, hvad jeg mener, at der fornuftigvis kan lægges ind i dette, at den midlertidige Finantslov er en Nødhjælp. Saa blev der nævnet noget Andet, som ogsaa Grundlovens Aand krævede. Det blev i Foredraget igaaar fremhævet under den Form: Naar man erindrede, hvilken Betydning der var tillagt Skattebevillingsretten i Tiden før vor første Grundlovs Tilblivelse i 1849, saa vilde man — saaledes kan maaste Argumentet formuleres. — ikke vise sin Respekt for Skattebevillingsretten, naar man lod sig nøie med en midlertidig Bevillingslov, saalænge der idetmindste var en formel Mulighed for Tilveiebringelsen af en normal. Derved er der bragt et stort Ord ind i Debatten, nemlig Skattebevillingsretten. Med Henhyn til dette Ords Benyttelse og Brugbarhed i denne Debat maa jeg beklage, at man i Virkeligheden ikke har gjort saa overordentlig Meget for at trænge ind i den sande Betydning af dette Begreb. Man levede jo i en hel Del Forestillinger før Grundloven af 1849 om, hvad denne Ret indeholdt; men disse Forestillinger vare theoretiske, og jeg tror ikke, man kan paavise noget Sted i Verden, hvor den aldeles overdrevene Betydning, man tillagde Skattebevillingsretten, har kunnet høvede sig i Praxis. Dernæst mener jeg, at man ved at benytte Begreber, Udtryk, Ord, som Grundloven ikke kjender, altfor let vil udsætte sig for at bringe fremmede Forestillinger ind til Fortolkning af vor Grundlov, og hvad jeg allermost har savnet, og hvad jeg beklager for den politiske Situations Skyld, hvori vi befinde os, er, at man saa lidt har beskæftiget sig med, om Skattebevillingsretten virkelig staar paa samme Grundlag efter Grundloven af 1866 med de to Thing, der præsumtivt efter menneskelige Dine have fødte, forskellige Flectal, og Grundloven af 1849. Det er derfor, at jeg altid er